

Kukátko

III. ročník krajské postupové přehlídky amatérského divadla pro dospělé a dětské publikum

Pár slov šéfredaktora

Text: -mpe-

Vážení návštěvníci přehlídky, mám obrovskou radost, že vám společně s celou redakcí můžeme přinášet doprovodný časopis Kukátko už třetím rokem. Divadelní salón paní Ljuby měl svoji premiéru v roce 2021 a derniéru má v nedohlednu.

Za projektem stojí spoustu lidí a všichni si zaslouží mimořádnou pochvalu a uznání, že do Neratovic přináší kulturu ze všech koutů republiky za pomoci amatérských divadelních souborů. Lidé, kteří zde hrají nejsou profesionální herci. Jsou to mámy a tátové od rodin, manažeři, dělníci... A divadlu se věnují ve svém volném čase. Za to jim patří také uznání a určitá shovívavost.

Děkujeme všem souborům minulým, současným i budoucím za účast na přehlídce, porotě za hodnocení a návštěvníkům za vytváření kouzelné atmosféry. Přejeme vám příjemnou podívanou.

Nesmrtelná hvězda Ljuba Hermanová

Text: -lin- | Fotografie: Jaroslav Balzar

Proslulá herečka, šansoniérka a vynikající kabaretní a muzikálová zpěvačka se narodila právě u nás v Neratovicích. Její životní příběh a kariéra byly pozoruhodné a její jméno zůstalo důležitou součástí českého kulturního dědictví.

Od narození legendární neratovické rodačky uplynulo už 110 let. Narodila se tedy v roce 1913 v Nádražní ulici jako druhé dítě Janu Hugovi a Anně Herrmannovým. Ljubin otec byl železniční úředník ve Všetatech, dcera si k němu údajně nikdy nenašla cestu. Za to její maminka, která propadla ochotnickému divadlu a později i sama režírovala pohádky pro děti, byla Ljubě velmi blízká. Už jako malá holčička obcházela s matkou divadelní představení. Tento umělecký svět ji přímo okouzлил, a tak není divu, že se rozhodla zkusit své štěstí na konzervatoři. Přijímací zkoušky samozřejmě úspěšně složila, ale na konzervatoř nikdy nenastoupila. Osud zamíchal kartami a o prázdninách zařídil mladé Ljubě setkání s ředitelem smíchovské Arény, který přišel s nabídkou její první divadelní role, a tak v září místo konzervatoře nastoupila rovnou na divadelní prkna.

Ljuba Hermanová jako herečka a zpěvačka vystřídala nespočet pražských divadel a nejednou ji její vystupování doneslo i za hranice, například do divadla Theater an der Wien. Během působení v národním divadle v Bratislavě ji přišel telegram s nabídkou role ve filmu, Ljuba údajně ani chvíli neváhala, sbalila se a uháněla do Prahy. Jednalo se o komedii Voskovce a Wericha, Peníze nebo život (1932), kde si mimo jiné zazpívala i slavnou píseň Život je jen náhoda. Ljuba i její pěvecká kolegyně Hana Vítová byly přesvědčeny o tom, že zmiňovanou píseň složil Ježek z lásky právě pro jednu z nich, pro koho píseň ale doopravdy je, se pravděpodobně nikdy nedozvíme. Její herecká kariéra pokračovala ztvárňováním vedlejších i větších rolí milenek, sekretárek a kabaretních zpěvaček. Během filmové tvorby ale nezanedbávala ani divadlo, pouze od roku 1940 musela na čas své působení v divadlech kvůli svému židovskému původu přerušit. Hned po osvobození se ale vrátila do Nového divadla, dále pokračovala v Divadle Voskovce a Wericha, Divadle v Karlíně, a také v Divadle Na zábradlí, které spoluzaložila. V padesátých a šedesátých letech byla herečkou a zpěvačkou různých zájezdových estrád a šansoniérkou malých divadel a kabaretů.

Osobnost Ljuby Hermanové je opravdový unikát, téměř každý její bývalý kolega vzpomíná na její temperament a neuvěřitelnou energii. Byla divoká, nespokojená, zvědavá a nespoutaná. Známa je samozřejmě ale i pro své románky, mezi její lásky patří například Voskovec i Werich. Vedle milostných oplétaček uzavřela i manželství, a to dokonce čtyřikrát. Její poslední manžel byl dokonce mladší o 30 let, mladší muži ji přitahovali. Proto se také povídalo, že se herečka záměrně omlazovala. Údajně se neměla narodit v roce 1913, nýbrž o pět let dříve a o svém narození lhala, aby po boku svých mužů nepůsobila tak staře. Toto tvrzení Ljuba ale vyvrátila.

A proč se na ní lepilo tolika mužských? Inu, v první řadě šlo o její půvab, jedinečnost a odlišnost, proslula i svým módním vkusem. Byla, jak se tehdy říkalo „šik“.

Jako jedna z mála hereček té doby si ze sebe dokázala udělat legraci a nic si nebrala moc vážně. Říkalo se, že zrála jako víno. Věk byste jí v pozdějších letech asi neuhodli, jelikož ještě v osmdesáti letech plná elánu předváděla akrobatické kousky.

Ljuba Hermanová se ráda bavila, vymetala večírky a není překvapením, že se v její minulosti vyskytovaly i drogy různého druhu. Zkrátka si život užívala plnými doušky do posledních chvil. Ty přišly v roce 1996 a od té doby odpočívá na Vyšehradském hřbitově v Praze.

Naše porota • Kateřina Holánová

Text: -vb- | Fotografie: Lucie Vítková, Divadlo Palace

Oceněná divadelní a filmová herečka z Blanska. Po studiu na brněnské konzervatoři začínala v Klicperově divadle v Hradci Králové, kde ztvárňovala různorodé role světových dramatiků, například Shakespearovy: Cordélie (Král Lear), Ofélie (Hamlet), nebo Čechovovy: Máša (Tři sestry) nebo Máša (Racek). Sama prozradila v rozhovoru pro Hospodářské noviny, že ačkoliv byl tento čas pro ni velmi přínosný a krásný, tak Brno je, kde se cítí doma, a vždy si chtěla zahrát v budově Mahenovy činohry, kam chodila s rodiči už jako dítě. Prání se jí v roce 2004 splnilo a nastoupila do Národního divadla Brno, kde hrála například Anežku (Molière:

Škola žen) nebo Rebeccu Westovou (Henrik Ibsen: Rosmersholm), za kterou získala v roce 2005 cenu Thálie. Od roku 2006 je členkou Činohry Národního divadla. Spolupracovala s ním ovšem už dříve. V roce 2003 vystoupila jako Julie v Shakespearově tragédii Romeo a Julie ve Stavovském divadle.

Mezi hereččiny zkušenosti nepatří pouze divadlo. Jedna z jejích nejúspěšnějších rolí je postava Olgy Šimákové v české filmové komedii Nuda v Brně, za kterou byla nominována na Českého lva a získala za ni první cenu na 5. ročníku Mezinárodního filmového festivalu v Bratislavě. Dále vystoupila ve filmu: Hrušeš a Mareš jsou kamarádi do deště, v seriálu Četnické humoresky nebo v cyklu televizních povídek 3 plus 1 s Miroslavem Donutílem. Mezi její aktuální projekty patří seriály Modrý kód, kde hraje sestřičku Zuzanu Novákovou, Ulice, v níž ztvárňuje učitelku Irenu Landovou nebo role v krimi seriálu Specialisté.

Na otázku, jaký je rozdíl mezi hraním ve filmu a v divadle, odpověděla v nedávném interview s rádiem Fenomén: „Film a divadlo se nedá srovnat. U divadla má člověk přímý kontakt s divákem. Hned ví, zda se něco publiku líbí nebo naopak nelíbí. Člověk zažívá tu atmosféru, a to vzrušení prchajícího okamžiku. Nevýhodou divadla je, že výstup je jen dočasný a divákova vzpomínka vybledne. Film je úplně něco jiného, natáčí se nesouvisle, scény se dají zkusit znovu, ovšem vzniká zachovatelná stopa.“

Co se oblíbených rolí a žánrů týče, v již zmiňovaných Hospodářských novinách sdělila: „Mám ráda tragikomedie. Postavy, které nejsou černobílé. V těchto rolích se skýtá spousta poloh a barev.“

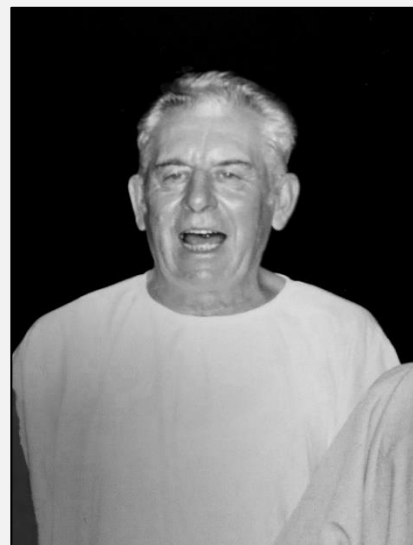
Pocta Stanislavu Mrňavému

Text: -brm- | archiv IND

Pan Stanislav Mrňavý tento rok, tj. 2023, slaví jubileum 90. narozenin, ke kterým mu přejeme nejen prostřednictvím tohoto textu, ale také mu k nim pográtujeme dnes, v rámci zahájení Divadelního salonu paní Ljuby.

Pan Mrňavý je především znám jako vynikající amatérský herec, který svým talentem značně přispěl kulturní složce našeho města Neratovice. Nezůstal ale jen u komorního divadla Lípa, kde byl několik let členem. Pole jeho hereckého působení se rozpíná od souborů v Byšicích či v Hostíně až na Mělník (mimochodem pod vedením úspěšného režiséra Stanislava Roba) a zpátky do Neratovic – do divadelních souborů Havlíček a Specifik. Dále za zmínku stojí hostování v Neratovickém loutkovém souboru Javajka (dříve Sluníčko). Svou kariéru zakončil členstvím v divadelním souboru 1. neratovická divadelní společnost, kde si mimo jiné zahrál pana Otise ve hře Strašlivá sudba sira Simona, aneb Strašidlo cantervillské, starého malíře v Šípkové Růžence, Lovčího ve známém příběhu Sedmero krkavců, postupně sv. Josefa, Darovníka a Pastýře ve čtrnácti nastudovaných vánočních barokních her, Starého krále v Ptáku Ohniváku a lišce Ryšce či Zlatníka (tatínka) v oblíbené Pohádce o Popelce.

Jako nejmilovanější roli uvádí pan Mrňavý Podkolatova v Ženitbě (Gogol). Vysněnou rolí mu je Petr Dubský v Našich Furiantech (Stroupežnický).

Redakce Kukátka

šéfredaktor: Martin Peprný (Vyšší odborná škola publicistiky, absolvent GFP),

redaktoři: Nikola Rajchertová, Barbora Moravcová, Vít Boháč, Ondřej Šimáček

a redaktorka a fotografka: Linda Šprinclová (Gymnázium Františka Palackého)

Minulý ročník obrazem

Fotografie: -lin-

Děkujeme
sponzorům

SDN
Neratovice

Středočeský kraj

Středočeský
kraj

město
Neratovice

NIPOS
Artama